

O viață ca a lui Hristos

Pentru studiul din această săptămână, citește: Matei 9:36; 25:31-46;
Marcu 10:21; Luca 6:32-35; 10:30-37; Ioan 15:4-12.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13:34)

Porunca aceasta de a ne iubi unii pe alții nu este consemnată pentru prima dată în Noul Testament, ci în Vechiul Testament. Dumnezeu le-a poruncit evreilor să îl iubească pe aproapele lor și chiar pe străinii din mijlocul lor așa cum se iubeau pe ei înșiși (vezi Leviticul 19:18,34).

Atunci de ce declară Domnul Isus că porunca Sa este nouă? Pentru că ne oferă un nou etalon: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Înainte de întruparea Sa, oamenii nu cunoșteau dragostea lui Dumnezeu decât parțial, pe când, după venirea Sa în lume, au cunoscut-o în mod real și complet.

„Dragostea era mediul în care Hristos Se mișca, umbla și lucra. El a venit ca să cuprindă lumea în brațele iubirii Sale. (...) Noi trebuie să urmăm exemplul lăsat de Hristos și să Îl luăm ca model până când vom avea unii pentru alții aceeași dragoste pe care a arătat-o El față de noi.”
– Ellen G. White, *Our Father Cares*, p. 27

Săptămâna aceasta, pe măsură ce vom studia viața plină de bunătate, de tact și de compasiune a Domnului Hristos, inimile noastre vor fi atinse și modelate de acest principiu al dragostei, care este semnul distinctiv al creștinismului autentic.

Un proiect pentru inima ta – Biruiește răul prin bine

„Hristos a fost amabil chiar față de persecutorii Săi; și urmașii Săi vor manifesta același spirit. Priviți-l pe Pavel (...). Cuvântarea sa ținută înaintea lui Agripa este atât o ilustrare a adevăratei politeți, cât și o lecție de elocvență.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 463

Meditează, roagă-te și acționează!

Deși S-a aflat în permanență sub atacurile furibunde ale lui Satana, Domnul Isus a dus o viață de slujire dezinteresată și plină de iubire. Prioritatea Sa a fost întotdeauna omul. Din copilărie și până la cruce, El S-a arătat mereu dispus să le slujească altora și să le aline suferința. El le-a arătat considerație și dragoste celor care erau socotiți neimportanti, precum copiii, femeile, străinii, leproșii și vameșii. „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20:28) și, de aceea, El „umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul” (Faptele 10:38). El a așezat preocuparea pentru bunăstarea altora mai presus de nevoia Sa de a mânca sau de a avea un adăpost. Chiar și pe cruce, a avut mai multă grijă de mama Sa decât de propriile suferințe (Ioan 19:25-27).

- 1. Ce atitudine a avut Domnul Isus față de oameni? Matei 9:36; 14:14; 15:32.**

Studiul 7

Domnul Isus a fost sensibil la nevoile oamenilor și a fost preocupat în mod real de ei. El a dat dovadă de compasiune față de gloatele „ne-căjite și risipite”. Lui I S-a făcut milă de cei doi orbi de lângă Ierihon (Matei 20:34), de leprosul care I-a cerut să-l vindece (Marcu 1:40,41) și de văduva care își conducea singurul fiu la mormânt (Luca 7:12,13).

- 2. Care era principiul călăuzitor pentru Domnul Isus în relațiile Sale cu oamenii? Marcu 10:21; Ioan 11:5.**

Fiecare gest de compasiune, fiecare minune, fiecare cuvânt al Său – toate erau motivate de o iubire infinită, neschimbătoare și nepieritoare. El i-a iubit pe oameni „până la capăt” (Ioan 13:1), dându-și viața pentru ei. Prin moartea Sa pe cruce, a demonstrat înaintea universului întreg că dragostea este mai tare decât egoismul. În lumina crucii Sale, înțelegem că principiul iubirii care renunță la sine este unicul fundament valabil al vieții pe pământ și în cer.

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Ce înseamnă aceasta pentru viața ta zilnică? Cum îți poți „da” viața pentru prietenii tăi?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să analizeze viața și învățăturile Domnului Hristos cu scopul de a desprinde semnificația biblică a dragostei.

La nivelul sentimentelor: Să își dorească să imite viața plină de iubire a lui Isus.

La nivel practic: Să manifeste iubire față de toți oamenii, printr-o atitudine răbdătoare, iertătoare și prin slujire practică.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Viața și învățăturile Domnului Isus definesc dragostea adevărată

- A. Ce gesturi de iubire ale Domnului Isus te-au impresionat cel mai mult și ți-au stârnit dorința de a-i iubi pe oameni așa cum a iubit El?
- B. Ce ilustrații sau parabole ale Sale crezi că definesc cel mai bine dragostea?
- C. Cum e posibil să îi iubim pe semenii noștri, pe străini și chiar pe dușmani?

II. Sentimente: Dumnezeu așază în inimile credincioșilor dorința fierbinte de a iubi așa cum a iubit Isus

- A. Cum ne poate ajuta studierea vieții Domnului Hristos să înlăturăm din viața noastră egoismul și să-l înlocuim cu compasiunea activă?
- B. Cum putem evita izolarea de oameni, care ne împiedică să simțim cu ei în suferințele lor?
- C. Cum putem scăpa de dorința de a ne răzbuna pe cei care ne-au greșit și cum putem dovedi că îi iubim?

III. Practic: Domnul Hristos Și-a exprimat dragostea față de oameni prin fapte și printr-o atitudine smerită

- A. Cum ne putem păstra calmul în situații stresante?
- B. Ce le putem spune celor care susțin că iertarea înseamnă scuzarea faptei rele și încurajarea ei?
- C. Ce putem face pentru a deveni mai activi în zona în care ne aflăm și pentru a-i iubi pe oameni așa cum i-a iubit Domnul Isus?

A trăi cum a trăit Isus înseamnă a da dovadă de o dragoste ca a Lui. El a ilustrat acest tip de iubire prin pilda bunului samaritean (Luca 10:30-37), în cadrul discuției pe care a purtat-o cu un învățător al Legii. Acesta prezentase cât se poate de corect datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii lui: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27), dovădindu-se un bun cunoscător al Scripturilor (a citat din memorie Deuteronomul 6:5 și Leviticul 19:18). Dar probabil că se simțea muștră de conștiință pentru că el nu dovedea iubire față de aproapele și, ca să se justifice, a întrebat: „Și cine este aproapele meu?” (Luca 10:29).

3. Cum a răspuns Domnul Isus la întrebarea aceasta? Luca 10:30-37. Cum aplicăm practic învățătura Sa la viața noastră? Ce legătură există între porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” și regula de aur (Matei 7:12)?

Studiul 7

La întrebarea învățătorului Legii, Domnul Isus a răspuns că, în principiu, aproapele este orice om care are nevoie de ajutor. Așadar, preocuparea noastră nu trebuie să fie: „Ce poate semenul meu să facă pentru mine?”, ci: „Ce pot eu să fac pentru semenul meu?”.

Domnul Isus a dat o formă pozitivă zicalei: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”, punând accent, în primul rând, pe ceea ce suntem datori să facem, și nu pe ceea ce trebuie evitat. De asemenea, este demn de subliniat faptul că îndemnul nu este să îi tratăm pe alții așa cum ne tratează ei, căci nu e greu să fii amabil cu cei care sunt amabili cu tine și să fii răutăcios cu cei care sunt răutăcioși cu tine. Din contră, creștinul este îndemnat să îi trateze pe toți cu dragoste, indiferent de atitudinea lor față de el.

Gândește-te la o persoană care s-a purtat urât cu tine. Care a fost reacția ta? Ce învățăm din exemplul Domnului Hristos despre modul în care ar trebui să ne raportăm la cei care ne tratează urât?

Rezumat: A trăi ca Hristos înseamnă a iubi ca El, fiindcă El este dragoste.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ioan 13:34; 15:4-12; Luca 6:27-35; 10:30-37; Marcu 10:21.

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Isus Hristos ne-a oferit dovada supremă de dragoste. Când privim caracterul Său, suntem schimbați după asemănarea cu El și devenim creștini capabili să primim și să oferim iubire.

„A iubi” este un cuvânt foarte folosit. Ne iubim meseria, mașina, „iubim” un fel de mâncare sau o activitate recreativă. Dar ce înseamnă „a iubi” în Scriptură, în porunca de a-l iubi pe aproapele nostru, dar și pe străin? Relatări ca acelea despre Rut sau Iosif au ajutat la definirea iubirii autentice. Dar nici eroii Bibliei nu au ilustrat iubirea în mod desăvârșit, din cauza defectelor lor de caracter. Numai Domnul Hristos a definit-o în mod desăvârșit. Studiul acesta ar trebui să trezească în membrii grupei dorința de a-i iubi pe oameni așa cum i-a iubit Domnul.

Activitate introductivă. Muzica a fost numită uneori „limba iubirii”, de aceea poate constitui un punct de pornire dacă vorbim despre imitarea iubirii Domnului Hristos. Am putea să căutăm în cărțile de imnuri creștine câteva dintre cele care preamăresc dragostea Sa. Membrii grupei să împărtășească ideile descoperite și să spună cum i-au ajutat versurile să înțeleagă dragostea divină. Cineva ar putea să noteze ideile și să le organizeze, de exemplu, astfel: dragostea divină demonstrată prin (1) crearea lumii, (2) prin răscumpărare și (3) prin susținerea noastră zilnică. Pot fi adăugate și alte aspecte, dar evitați să vă complicați.

O altă opțiune interesantă este să discutați versurile unor cântece de dragoste la modă, comparându-le cu versurile imnurilor creștine. Cum este dragostea lui Dumnezeu în comparație cu cea hollywoodiană? Una dintre ele este egoistă, superficială, sentimentală, nestatornică. De ce? Care dintre ele este altruistă, dezinteresată, consecventă? De ce? Care dintre ele stă la baza Împărăției cerului? Aduceți argumente.

4. Care este ideea principală transmisă în Matei 25:31-46?

La revenirea lui Isus, cei care vor sta la dreapta Sa se vor arăta surprinși de faptul că gesturile lor de iubire dezinteresată au fost atât de hotărâtoare pentru soarta lor. Domnul Hristos nu îi va lăuda pentru predicile lor elocvente sau pentru darurile lor generoase, ci pentru lucrurile mărunte prin care au arătat că le pasă de cei mai neînsemnați frați ai Săi.

Pe de altă parte, cei de la stânga Lui vor fi cel puțin la fel de surprinși de verdictul Său, ba vor fi chiar revoltați și vor spune: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” (Matei 7:22). Toate acestea sunt lucruri bune și de dorit, dar, dacă nu sunt făcute din iubire, nu au nicio valoare. Oamenii aceștia s-au dat drept slujitori ai lui Hristos, dar Domnul nu i-a cunoscut niciodată (Matei 7:23), fiindcă nu L-au iubit nici pe El și nici pe frații Săi. Ei nu au transpus în viața lor principiul religiei adevărate (vezi Iacov 1:27).

Însă întrebarea este: La cine se referă Isus atunci când vorbește despre „acești foarte neînsemnați frați ai Mei” (Matei 25:40)? Este important să înțelegem cine sunt acești „frați” pentru a cunoaște dimensiunile responsabilității noastre creștine. Unii comentatori susțin că din această categorie fac parte apostolii și misionarii. Ei aduc ca argument pasajul din Matei 10:40-42 și conchid că soarta tuturor oamenilor depinde de modul în care îi tratează pe misionarii creștini. Alți cercetători susțin, pe baza pasajului din Matei 12:48-50, că din această categorie fac parte urmașii lui Isus, în general. Este adevărat că ucenicii sunt frații lui Isus, dar, dacă luăm în considerare Matei 25, înțelegem că frații lui Isus sunt toți oamenii. Hristos „Se identifică pe Sine Însuși cu fiecare copil al omenirii. (...) El este Fiul omului și, de aceea, este frate cu fiecare fiu și cu fiecare fiică a lui Adam.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 638

Gândește-te la o situație în care aveai nevoie disperată de ajutor și cineva te-a ajutat. Ce a însemnat gestul său pentru tine? Ce ai învățat atunci despre dispoziția de a-i ajuta pe cei în nevoie?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Ce-ar însemna să trăiești ca un fotbalist faimos? Ar însemna să reproduci stilul său de joc. Ce-ar însemna să trăiești ca regina Elisabeta? Ar însemna să ai escortă regală, limuzine, asistenți personali și conturi bancare uriașe. Dar ce înseamnă să trăiești ca Isus? Înseamnă să duci o viață caracterizată de dragoste. Obiectivul studiului nostru este prezentarea iubirii Domnului Isus de așa manieră, încât membrii grupei să își dorească să Îl cunoască mai bine și să devină asemenea Lui.

Comentariu biblic

I. Domnul Isus le-a arătat oamenilor că îi iubea

(Recitiți în grupă Matei 20:28; 25:31-46; Ioan 11:5; 15:13; Luca 10:30-37.)

Dragostea nu există dacă nu e dovedită. Apostolul Ioan scria: „Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar, cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui” (1 Ioan 3:16-19). Viața Domnului Isus pe pământ a fost caracterizată de abnegație, slujire și dovezi practice de iubire. El S-a purtat la fel față de toți, fără să țină cont de vârstă, de poziția socială, de naționalitate sau de meserie. El Și-a folosit energia și resursele pentru a le sluji tuturor.

El a întruchipat în viața Sa porunca dată israeliților de a-l iubi pe aproapele, dar și pe străini (Leviticul 19:18,34) ca pe ei înșiși. Când Și-a început El lucrarea, conflictele teritoriale și intoleranța religioasă nu lăsau să se întrevadă posibilitatea de a atinge aceste idealuri. Totuși El a combătut intoleranța iudeilor, acceptându-i deopotrivă pe romani, pe greci, pe siro-fenicieni, pe samariteni, pe cei posedați de demoni, pe leproși etc. El a întruchipat dragostea față de toți oamenii. În parabola cu samariteanul milos, le-a vorbit despre acceptare, le-a arătat că ceea ce contează nu e culoarea pielii, ci caracterul. Potrivit definiției Sale, aproapele este oricine are o nevoie și, mai mult decât atât, este oricine slujește acelei nevoi.

Dovada supremă a creștinismului autentic este dragostea față de dușmani. Domnul Isus a stabilit acest standard înalt în condițiile în care lumea în care trăia era dominată de ură. Unii chiar își justificau ura cu texte din Scriptură, susținând că porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” nu le interzicea să-și urască dușmanii, ci se referea doar la atitudinea față de cei apropiați!

5. Ce modalități practice de manifestare a iubirii față de dușmani a amintit Domnul Hristos în Luca 6:27,28?

În general, dușmanii se manifestă în trei feluri: au o atitudine ostilă („vă urăsc”), rostesc cuvinte urâte („vă blestemă”) și recurg la abuzuri („vă asupresc și vă prigonesc” [Matei 5:44]). Domnul Hristos ne învață să răspundem la fiecare dintre acestea cu dragoste: să ne purtăm bine cu ei („faceți bine”), să le vorbim frumos și să le dorim binele („binecuvântați”) și să mijlocim înaintea lui Dumnezeu pentru ei („rugați-vă”). Reacția creștinului în fața urii și a împotrivrării este biruirea răului prin bine.

Vedem că Isus ne cere mai întâi să-i iubim pe vrăjmașii noștri și apoi să le arătăm că îi iubim prin fapte bune, prin cuvinte amabile și prin rugăciune de mijlocire. Dacă nu sunt caracterizate de dragoste cerească, toate aceste lucruri nu sunt decât o falsificare a creștinismului adevărat.

6. Cum a motivat Domnul Isus porunca de a ne iubi vrăjmașii? Luca 6:32-35

Pentru a ne ajuta să înțelegem importanța acestei porunci, Domnul ne-a dat trei argumente. Trebuie să-i iubim pe dușmanii noștri mai întâi fiindcă noi, în calitate de creștini, trebuie să ne ridicăm deasupra standardelor acestei lumi. În definitiv, și păcătoșii se iubesc unii pe alții, și răufăcătorii se ajută unii pe alții. Și ce valoare ar mai avea viața creștină dacă nu ar fi cu nimic superioară modului de viață obișnuit? Al doilea argument este faptul că Dumnezeu ne va răsplăti pentru că îi iubim pe vrăjmașii noștri (noi nu îi iubim totuși din interes, ca să primim această răsplată). Cel din urmă argument, dar nu și cel mai puțin important, este acela că dragostea față de dușmani este o dovadă a relației strânse cu Tatăl ceresc care „este bun și cu cei nemulțumitori, și cu cei răi”.

Mai târziu, El a vorbit despre slujirea semenilor în contextul judecății apocaliptice. Interpretarea evreiască tradițională a profețiilor arăta că avea să vină o vreme când Dumnezeu avea să judece popoarele și să le răsplătească. În Matei 25, Isus îmbină această scenă a judecății finale cu practicile păstorilor de la data aceea. Păstorii palestinieni lăsau oile și caprele să pască împreună în timpul zilei, dar, la apusul soarelui, le separau, deoarece caprele aveau nevoie de mai multă căldură, pe când oile preferau spațiile deschise. Isus preia această imagine a separării oilor de capre pentru a descrie separarea credincioșilor de necredincioși, care va avea loc la judecată. Criteriul de separare este modul în care a slujit fiecare oamenilor de la marginea societății. Cei care nu fac nimic pentru acești oameni sunt condamnați. Necunoașterea nu este o circumstanță atenuantă. Domnul a arătat importanța slujirii, subliniind că ar trebui să le slujim tuturor oamenilor, și a exemplificat-o personal.

De discutat: Definește slujirea din iubire, pornind de felul în care a slujit Isus.

II. Iubiți pe vrăjmașii voștri

(Citiți împreună, în grupă, Luca 6:27-35; Matei 5:44 și Romani 12:21.)

În urmă cu mai mulți ani, Evanghelia a ajuns și în Insulele Solomon, transformând canibalii în diaconi într-o singură generație. Printre convertiți s-au numărat și doi șefi de trib, pe nume Panapa și Tamati. Înainte de convertire, triburile lor erau în război. Panapa îl ucisese pe tatăl lui Tamati și apoi îl mâncase. După convertire, au început să frecven-teze amândoi aceeași biserică, deși locuiau în zone diferite. În timpul Sfintei Cine, Tamati nu a reușit să-și mai stăpânească ura și a ieșit din biserică furios. Nu-și putea găsi astâmpărul la gândul că ucigașul tatălui său se afla împreună cu el la împărțășanie. A făcut câțiva pași singur, apoi a revenit în biserică. Dar nici nu s-a așezat bine pe scaun, că ura a început iarăși să-i clocotească în suflet și a fost nevoit să iasă din nou. Atunci, conștiința lui a început să lucreze. S-a gândit la starea lui spirituală și a înțeles că avea nevoie să ierte pentru ca tribul lui să se poată bucura de pacea și de schimbarea promise de Evanghelie. S-a întors în biserică din nou și, chiar dacă inima îi era încă îndurerată de pierderea tatălui său, nu mai era furios. La sfârșitul serviciului divin, cei doi șefi s-au îmbrățișat și s-au împăcat, unind astfel cele două triburi. Amândoi

Probabil că cei mai mulți dintre noi ne simțim covârșiți și descurajați de acest ideal înalt al iubirii dezinteresate. Cum e posibil ca noi, niște ființe egoiste din fire, să ne iubim semenii în mod neegoist? Cum e posibil să ne iubim dușmanii? Omenеște vorbind, lucrurile acestea sunt cu neputință.

Dar să nu uităm că Domnul Isus ne oferă, împreună cu porunca de a-i iubi pe toți oamenii, și puterea de a împlini porunca Sa. „Standardul acesta nu este unul pe care nu putem să-l atingem. În fiecare poruncă și cerință a lui Dumnezeu, există o făgăduință, cea mai încurajatoare, care stă la baza acelei porunci. Dumnezeu a luat toate măsurile necesare ca să putem deveni asemenea Lui și Își va împlini făgăduința în dreptul tuturor celor care nu se opun printr-o voință rea, împiedicând astfel harul Său.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 76

Ce făgăduință stă la baza poruncii de a ne iubi vrăjmașii? Asigurarea că Dumnezeu este bun și milos și cu cei nerecunoscători și răi (Luca 6:35,36), adică și cu noi! Noi putem să ne iubim vrăjmașii deoarece Dumnezeu ne-a iubit mai întâi, pe când eram vrăjmașii Săi (Romani 5:10). Când ne reafirmăm zilnic dorința de a accepta personal jertfa Sa pe cruce, dragostea Sa pătrunde în viața noastră și, pe măsură ce o înțelegem și o simțim, ajungem să o și manifestăm față de cei din jurul nostru și chiar față de dușmanii noștri.

7. Care este legătura dintre a rămâne în Hristos și a-i iubi pe vrăjmași? Ioan 15:4-12

Avem nevoie în fiecare zi să acceptăm jertfa Domnului Hristos și să rămânem în El. Și, după cum El nu a căutat să facă voia Lui, ci voia Tatălui (Ioan 5:30), tot la fel și noi ne supunem lui Isus și voinței Sale. Fiindcă, despărțiți de El, nu putem face nimic.

Pe măsură ce alegem zi de zi să ne supunem Lui, Domnul trăiește în și prin noi. Atunci putem spune împreună cu apostolul Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Atunci, prin harul Său, atitudinile egoiste sunt înlocuite cu gesturi și fapte pline de iubire.

Recitește Ioan 15:4-12. Despre ce bucurie vorbește Domnul Isus aici? Cum se manifestă ea?

au plecat acasă liberi: Panapa a scăpat de amintirea dureroasă a faptelor sale rușinoase, iar Tamati, de setea de răzbunare.

De discutat: De ce nu putem să trăim ca Domnul Isus dacă nu ne-am iertat dușmanii? Ce poveri sufletești porți din cauză că nu i-ai iertat? Ce binecuvântări vei avea dacă alegi să ierți?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Lumea este plină de oameni care sunt credincioși numai de ochii lumii și care nu trăiesc ce pretind a crede. Unde sunt creștinii aceia care, aidoma lui Tamati, să ia decizia, deloc ușoară, de a-L imita pe Hristos și de a-L onora pe Dumnezeu? Mântuitorul nu ne-a promis că ne va fi ușor. El ne-a spus că urmașii Săi vor suferi. Totuși suferința aceasta nu avea să fie fără rost, fiindcă avea să le aducă, pe lângă răsplata viitoare, una prezentă, și anume liniștea sufletească. Însăși viața trăită ca Isus este o recompensă. Dar cum putem iubi ca El, astfel încât iubirea aceasta să devină o forță care să transforme lumea?

Activitate. Faceți o listă cu modalități practice de a-i iubi pe oameni cum i-a iubit Domnul Isus. Identificați câteva categorii de oameni cărora le-a slujit El. Stabiliți categoriile corespunzătoare din lumea actuală și gândiți-vă cum le-ați putea sluji individual sau ca grupă. Puteți adopta unele idei în activitățile misionare viitoare.

Prin păcat, Satana ne slăbește puterea de rezistență și stabilitatea. Fiecare om are slăbiciunile lui, moștenite și/sau cultivate. Fiecare are nevoie de sprijin din afară pentru a atenua aceste slăbiciuni. Domnul Isus ne oferă acest ajutor. Cei mai mulți dintre noi am fost răniți de oameni la un moment dat în viață și rănilor acelea ne pot paraliza. În starea aceasta, nu putem iubi cum a iubit Isus, dar putem primi puterea Sa care ne face în stare să fim ca El.

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Activitate: Alegeți un imn sau două dintre cele identificate (intona-te) la activitatea introductivă și compuneți strofe noi, care să exprime recunoștința pentru iubirea Domnului Isus sau să arate modalități noi de a le vorbi oamenilor despre dragostea Sa. Împărtășiți-le bisericii. Încheiați studiul cu rugăciunea ca Duhul Sfânt să vă ofere ocazii de a iubi cum a iubit Isus și să vă dea înțelepciune ca să le folosiți la maximum.

Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolele „Samariteanul milos”, p. 497-505, și „Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”, p. 637-641.

„Pretutindeni în jurul nostru sunt suflete sărmăne și încercate care au nevoie de cuvinte de simpatie și de fapte de ajutor. Sunt văduve care au nevoie de înțelegere și de sprijin. Sunt orfani cu privire la care Hristos le-a făcut urmașilor Săi invitația de a-i primi ca pe o responsabilitate din partea lui Dumnezeu. (...) Ei sunt membri ai mării familii a lui Dumnezeu, iar creștinii, în calitate de ispravnici ai Săi, sunt răspunzători pentru ei. «Voi cere din mâna ta», spune El, «sufletele lor.»” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 386, 387

„Ceea ce câștigă aprobarea din partea Mântuitorului nostru nu este măreția lucrării pe care o împlinim, ci dragostea și fidelitatea cu care o împlinim.” – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 325

Întrebări pentru discuție

1. La prima vedere, parabola despre oi și capre pare a susține mântuirea prin fapte. Totuși reacția de surprindere a celor mântuiți este un semn că ei nu i-au iubit pe alții ca să obțină merite. Domnul Isus a arătat clar că viața veșnică este urmarea credinței în El (Ioan 3:15; 6:40,47; 11:25,26). Faptele adevărate de iubire izvorăsc tocmai din credința și din iubirea față de Dumnezeu (Galateni 5:6). Ele sunt *dovada că suntem mântuiți și nu motivul pentru care suntem mântuiți*. Ce putem face ca să nu cădem pradă ideii că am putea să ne câștigăm intrarea în Împărăția cerului prin fapte bune? De ce trebuie să facem distincție între roadele mântuirii și mijlocul prin care suntem mântuiți?
2. Una este să îți iubești dușmanii când este vorba de niște persoane mai antipatice (colegi de muncă dificili, cunoștințe cu o purtare insolentă sau vecini arțăgoși) și e cu totul altceva să-i iubești pe dușmani, pe cei care îți fac rău sau care intenționează să-ți facă rău ție ori familiei tale. Cum poți să iubești astfel de oameni? Ce consolare găsim în faptul că nu ni s-a poruncit să îi iubim ca pe noi înșine?
3. Oamenii ne pot contesta teologia, doctrina, stilul de viață, aproape totul. Dar cine poate tăgădui dovezile iubirii dezinteresate? Ea este mai puternică decât orice argument rațional. Cum putem să iubim așa?

Dumnezeu este Stânca mea

Mă numesc Angelo și sunt din Madagascar. Părinții mei erau creștini, dar fiecare mergea la altă biserică și se certau adesea din cauza convingerilor lor. Pentru mine, închinarea în biserică era un motiv de ceartă, nu o dovadă a iubirii față de Dumnezeu. Când aveam zece ani, mama a vrut să mă înscrie la o școală creștină, care să-mi ofere o educație bună. În apropiere era o școală adventistă și l-a rugat pe tata să mă lase să mă înscriu acolo. În cele din urmă, tata a fost de acord.

Până atunci, tot ce știam eu despre Dumnezeu era ce învățasem de la tata. Însă la școala cea nouă studiam Biblia cu toată clasa! Eu eram obișnuit cu discuțiile în contradictoriu despre Dumnezeu și, dacă un coleg spunea ceva cu care nu eram de acord, începeam să mă cert cu el.

Curând, am descoperit că elevii adventiști cunoșteau multe texte biblice pe care le aduceau ca argument în discuții. Am început să citesc și eu Biblia ca să-mi pot susține părerile. Dar prietenii m-au îndemnat să o studiez ca să aflu ce spune Dumnezeu, nu pentru argumente.

Interesul meu față de religie a crescut și, la cincisprezece ani, L-am primit pe Isus ca Mântuitor personal și am dorit să intru în Biserica Adventistă. Mama a acceptat cu bucurie decizia mea, dar tata nu a fost deloc încântat. Aveam adesea discuții în contradictoriu pe diferite subiecte biblice și fiecare aducea ca dovadă anumite texte.

În cele din urmă, ambii părinți au devenit membri ai aceleiași biserici și au sperat să mă alătur lor. Dar eu le-am spus că Dumnezeu este Stânca mea și că vreau să-L urmez doar pe El.

S-au împlinit deja trei ani de când sunt adventist. Părinții nu sunt încă împăcați cu gândul acesta, dar eu m-am împăcat cu hotărârea lor. Sper că, într-o bună zi, vor veni și ei să se închine alături de mine în biserică. Am observat unele schimbări în viața lor ca urmare a poziției mele ferme și lucrul acesta mă bucură.

Le mulțumesc părinților că m-au înscris la o școală adventistă. Le mulțumesc profesorilor și colegilor că m-au ajutat să găsesc adevărata cale a credinței. Vă mulțumesc și vouă, membrilor Școlii de Sabat, pentru darurile pe care le-ați adus și de care a beneficiat școala mea. Acum avem mai multe clase și un cămin pentru elevii care vor să învețe aici ca să îl cunoască mai bine pe Dumnezeu!

Angelo este elev la Școala Adventistă Mahajanea din Madagascar.